

OLÁH ANDRÁS

mielőtt

térfigyelő rendszered lebuktatja
a zárjegy nélküli álmokat
álarcunk szétrepedt összetört...
kisöpröd a részeg orgiák szilánkjait
és elküldesz a francba engem is
mielőtt még ujjaimmal
ismét körberajzolhatnálak

mezítláb

mezítláb álltunk a csupasz
fák alatt: zsongtak a zsibbadt szelek
az ég feslő varratain vörösén szivárgott a nap
te havas lélekkel bolyongtál tovább
kegyetlenséged szorongatta torkomat
és sistergett a fák acélos kérge
az öklömbe gyűrt fájdalom alatt

búcsú

„mennem kell...” – gyorsan
kapkodva öltözöl... künn porhó szital
a fehérre csontosodott fák alatt
türelmetlenül kaparod a jeget a szélvédőről
visszadermed a hóra a hallgatás...
egyirányú utca: itt öleltelek először
de a múlt az álmos tekintetű házak közt reked
„menj be: megfázol” – arcodon
az utolsó érintés didergős rebbenése
az autó nehezen indul s a bábész
csöndben addig kísérlek tekintetemmel
míg a távolodó fényszóró
belealszik az éjszakába